

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 451 | Maig 2026

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció

Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció

Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada

Gàmbia | Ramon Ruiz

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat

Santi - 699 775 558

Imprimeix

Amarant SL

Tiratge

2.500 exemplars

Edita

Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou

Tel. 679 036 893

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

- L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial

NO ÉS BON MAIG SI NO DEIXA LA BASSA PLENA

També diu un altre refrany: **“Maig humit fa el pagès ric”**. Aquestes dites insisteixen en la necessitat de les pluges en aquesta època de l'any, per tal de garantir unes bones collites o, el que és el mateix, no dependre de les importacions dels aliments que es conreen a casa nostra, tal com està l'economia a causa de les guerres. Això del comerç de proximitat o del quilòmetre zero és imperatiu; no és cap eslògan de moda.

Adéu-siau, senyor Orban. Descansi, que vostè ja és gran i li cal anar als balnearis a relaxar-se, lluny de la política. Ho té fàcil als famosos balnearis de Budapest. Allà, mentre s'aprima una mica, reflexioni sobre el mal que ha fet a la cohesió de la Unió Europea. Suposo que no haurà de patir pel crèdit que va fer a l'extrema dreta espanyola, ja que de ben segur no els va avalar personalment.

Si el món estava malament amb el deliri imperialista de Putin, Palestina i el Líban especialment, i tot l'Orient Mitjà estan patint la dèria del desequilibrat però poderosíssim D. Trump i el seu fanàtic peó a la zona, B. Netanyahu. De veritat no hi ha perill de la Tercera Guerra Mundial? Quants països s'han de veure involucrats militarment perquè es consideri com a tal? Ah, és cert, falta que s'hi sumi la Xina i que Déu ens agafi confessats!

Un altre aniversari que ens delata “certa” edat als qui el celebrem en primera persona: el **50è del diari AVUI**. Dimecres dia 15 d'abril vam assistir a l'Auditori de Barcelona a l'acte de celebració del 50è aniversari del primer diari en català des de la II República. Molt emotiu, molts cabells blancs i moltes calbes, però molt poques vendes i subscripcions a les edicions en paper dels diaris, no solament en català.

A Gent del Masnou vam celebrar, el passat diumenge 19 d'abril, l'**assemblea anual de socis**. Teníem afers de certa importància a tractar, com ara aprovar els comptes del 2025, el pressupost per al 2026 i informar sobre la marxa del dia a dia de la nostra associació. Gent del Masnou desitja als seus socis i als lector d'aquesta revista una **bona diada del 1r de maig**.

El President

Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

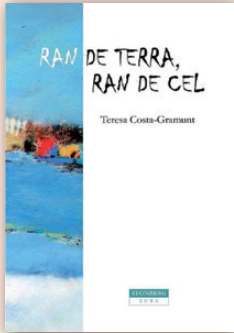
Blanc de guix

és un espai d'educació
artística i creació
contemporània
interdisciplinària

www.blancdegui.com

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Ran de terra, ran de cel

Autora Teresa Costa-Gramunt

Col·lecció "Stonberg Zura"

Editorial Stonberg

Lloc i any d'edició Barcelona, 2025
Pàgs. 79

LA VIDA I LA MORT DE BRACET

L'any 2025 ha estat un any prolífic per a Teresa Costa-Gramunt (Barcelona, 1951), ja que a les proses breus de *La*

capsa dels fills (Comte d'Aure) hi hem d'afegir els quaranta-nou poemes de *Ran de terra, ran de cel*. Es tracta d'un poemari, escrit entre 2020 i 2025 i estructurat en quatre parts, que gosaria qualificar d'un cant a la vida, malgrat que a la primera part, la més extensa (20 poemes), hi senyoregi la mort, que l'autora no dubte a qualificar de "Vida nova" (p. 20). Una mort que arrenca amb la pèrdua de la mare, l'any 2020, a la qual dedica uns quants poemes, plens de tendresa, de fragilitat, de quotidianitat, i que s'amplifica amb la ja llunyana del pare, la d'algunes amigues (Maite i Roser), la d'uns quants éssers anònims (a causa del coronavirus o de la guerra d'Ucraïna) i que fins i tot inclou referències a la pròpia mort, com apunta el poema "Dia incògnit" (p. 31), justificada pel fet d'haver-la tinguda a tocar per una greu malaltia. Una mort de la qual diu: "T'ha salvat el miracle de la ciència" (p.34); i que és assumida amb ulls de creient: "Si som de la terra/ som també del cel" (p. 35), perquè Déu sempre acull (p. 30).

Les altres tres parts ens mostren la vida en tota l'esplendor, malgrat que la mort no en sigui absent del tot. A

la segona (12 poemes), malgrat el coronavirus, la vida triomfa en l'esclat de la natura, en els nous naixements (hi ha tres poemes dedicats als nets), en els aniversaris, perquè "L'amor ho pot tot/ (...) Res no dura sempre./ Retorna la primavera" (p. 50). A la tercera (12 poemes), la llum ho domina tot (natura, vida, art), per petita que sigui, com la del sol d'hivern (p. 56) o la "llum en la tempesta" (p. 62), perquè prové del "Déu de la vida", que és el títol del primer poema d'aquesta part. I la quarta, i última, la més breu (5 poemes), diria que sintetitza les anteriors i ho fa col·ligant vida i mort en un indret màgic i simbòlic com la Vall de Boí, on conviu el drac apocalíptic (p. 72) amb, posem per cas, la rosa de bardissa (p. 71 i 75), i on "Brillarà la tenebra,/ (...)/ brillarà el dol perquè saps/ que res no mor,/ que la primavera és llum,/ que retornar és viure/ amb la mirada canviada" (p. 73).

Deixeu-me acabar amb unes paraules de l'autora que, en una mena de pròleg titulat "A tu, lector, lectora" (p. 9-11), qualifica *Ran de terra, ran de cel* com "un present d'amor". ✨

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

CAVALL JOVE afartat de chocho

No sigueu malpensats. A l'illa de Rapa Nui, el chocho és una herba verinosa, que pot causar la mort en poca estona.

Anem a pams. En una de les visites als parcs arqueològics de l'illa, des del lloc on ens deixà l'autocar, haguérem de caminar un tros per un camí que hi havia al costat d'una finca on pastaven els cavalls. Quan hi passàrem d'anada, veiérem els cavalls ben tranquils dins la tanca, entre ells algun de jove, que guimbava com una daina, feliç.

En tornar al cap de, potser, mitja hora, un dels poltres estava fora la tanca, estirat a terra i quiet. La guia s'hi acostà i el tocà, però quasi no tenia ni esma d'obrir els ulls. Va parlar amb algú de la finca, i al cap d'una estona va tornar i ens donà la trista nova, que el poltre era mort, per

haver menjat aquella herba verinosa (el chocho). Les seves paraules textuais foren: *Ha muerto por hartarse de chocho*.

Ens contà també que li havien dit que l'animaló, que encara no estava prou alligonat per la mare del que es pot fer i el que no, havia actuat pel seu compte i menjà de la fatídica herba. En reportatges sobre animals, podem constatar com les mares s'esmenen en alligonar la seva mainada.

Quant a nosaltres, penseu què faríem si, de primer no fos la mare la que ens dona lliçons i després les escoles, instituts, universitats. Encara que moltes bones lliçons ens les dona la mateixa vida.

Aquesta lliçó que li faltava al pobre animal, és una bona lliçó de natura i de criança, ja que tots els éssers vius necessitem que algú ens alligoni per anar per aquest món. Entre els del grup, majoritàriament xilè, hi havia un senyor que treballava en un banc espanyol, i ell i jo fórem els que, malgrat la desgràcia, pensàrem malament, com deia al començament, i el que ens vingué primer al cap fou que el pobre animal s'havia excedit en les pràctiques sexuals. O, si no, penseu en els mots que ens digué la guia. ✨

Vivències LA MÚSICA

Enric Badal tocant el violí a la seva festa de setanta anys

Pep Parés

En aquests moments el món és com una obra de teatre obscena on protagonistes embriagats pels seus egos ens fan anar de corcoll, trenquen normes internacionals de consens, s'obliden dels drets humans i les persones i els països valen pel que tenen i no pel que són.

Quan es declaren guerres, es bloquegen illes o es maten persones al mig del mar sense dret a la presumpció d'innocència ni a un judici just o quan decideixen iniciar guerres perquè són els més forts, jo sento que m'he d'activar en contra de tot això. Però també sento la necessitat de preservar-me i acostar-me als aspectes càlids i amables que la vida ens ofereix com la lectura i la música. Quantes vegades la música em transporta a ambients del meu passat i me'l fa reviuire intensament. Encara ara, si canto determinades cançons, se'm desvetlla la mateixa il·lusió que seixanta anys enrere quan el temps del *futur* era la porció més gran de la meva vida. Em passa molt amb les cançons de muntanya, de cantautors o de protesta dels anys seixanta i setanta, sobretot si les canto al costat d'amics de la mateixa edat perquè tots ens identifiquem amb el rerefons social i personal que envoltaven aquelles músiques. Tot plegat actua com una comunitat de sensibilitats que, encara que modestament, ajuden a anivellar l'equació que esmenten molts psicòlegs: una vida reeixida és igual a una felicitat raonable.

Parafraçant una dita religiosa podríem dir que *els camins de la música són inescrutables* i s'hi arriba de mil maneres. Al meu pare -que era pagès- i a mi, sempre ens havia agradat cantar i des de petit vaig aprendre al seu costat un munt de cançons tal com ja vaig comentar en un altre article. Però no he tingut mai formació musical i tot el que sé és d'oïda i d'anar fent... Em cau la baba quan escolto l'amic Enric Badal comentant que a la seva família els seus germans tocaven instruments i podien interpretar peces musicals al menjador de casa. Seixanta anys més tard, l'Enric celebra els setanta i continua amb el seu inseparable violí després d'una dilatada història musical amb grups com Ara Va de Bo, el Tercet Treset i d'altres, sempre a la recerca de músiques i danses tradicionals dels països catalans. Per això a la seva festa d'aniversari no hi van faltar músics provinents de moltes contrades del país. Ara l'Enric canta a la Coral Xabec, acompanya la lectura de poemes d'en Salvat Papasseit amb el seu violí i és membre actiu de Gent del Masnou. Un exemple ben clar d'una vida lligada a la música.

D'altres cantants com la Rosalia van saber aprofitar l'alt nivell musical de l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya) per aprofundir en el flamenc. Cal destacar que el seu treball de final de grau EL MAL QUERER del 2018 seria el que la faria famosa uns anys més tard.

Les corals infantils i d'adults són autèntiques escoles d'amants de la música com els grups juvenils que formen conjunts cadascú amb el seu instrument.

El poeta Joan Brossa deia que hi havia dues classes de vocalistes: els cantants i els microfonistes. I encara que totes dues variants ens poden arribar al cor amb les seves cançons, hi ha diferències constatables.

El Liceu a la representació de *Manon Lescaut* de Puccini | foto PEP PARÉS

Al cantant se li pressuposa una potència vocal que li permet projectar-se sobre una orquestra sense amplificació. Aquestes veus superdotades que poden ser molt agudes o molt greus solen tenir una sonoritat i un timbre molt qualificats.

Al microfonista -paraula que no suposa cap mena de desconsideració- se li pressuposa una veu, potent o no, que pot ser atractiva, dolça, enèrgica, prima, càlida, trencada... I totes aquestes peculiaritats no importen mentre les seves cançons arribin al públic i el facin vibrar.

Al cantant se li demana una preparació vocal extraordinària perquè l'exigència és molt alta a l'òpera i a d'altres peces clàssiques.

Del microfonista ens plau la creativitat musical i el text que poden ser molt valuosos tal com demostren tants bons cantautors.

Amb el cantant, sobretot d'òpera, costa més simptonitzar-hi de seguida si no s'hi està avesat. Aquest motiu sol crear distància entre el gran públic i aquest gènere. Sento els tenors, sopranos, mezzosopranos, barítons o baixos i admiro el virtuosisme i bellesa de les seves veus en partitures de màxima exigència. Veus

embolcallades per una gran orquestra. Tot plegat em fa sentir un immens plaer.

Durant la representació sovint observo l'orquestra per recordar-me que la música que escolto és interpretada allà mateix, en l'instant que compartim, perquè la música en directa és un autèntic privilegi. Aquí hi rau, també, l'autenticitat del teatre. ✨

Capvespre sortint de la festa de l'Enric Badal | foto PEP PARÉS

«El Consell de la República ha d'aplegar totes les sensibilitats de l'independentisme. El Consell és l'única institució que deriva de la declaració d'independència i convé protegir la seva estructura fora de l'estat espanyol»

Jordi Domingo

President del Consell de la República

**Conferència col·loqui divendres
5 de juny a les 7 del vespre
segona planta de can Malet.**

**El Masnou 2026
Baixa Maresma**

**Endavant,
sempre endavant!**

assemblea
EL MASNOU

HISTÒRIES FABRILS... ... I FEBRILS

En aquestes històries, tot i que per raons que tots comprendreu, tot i ser ben certes, no hi trobareu ni el nom de les empreses, entitats o institucions on passaren, ni el nom dels que en foren protagonistes

Les fonts d'on han sortit són del tot fiables, ja que la majoria les he viscut al moment que passaren, i algunes me les contaren persones del meu entorn. No les trobareu per ordre cronològic, però sí que us puc assegurar que passaren al voltant de mitjans del passat segle, i alguna un xic abans.

PRIMERA. Va passar en una indústria tèxtil, on hi havia un encarregat d'aquells que en aquells temps en deien un torero, que buscava amiguetes per passar l'estona i alguna cosa més. A la fàbrica, a la cambra dels recanvis, s'hi havia fet un niu, on tenia una mena de llit, que li servia per a dues coses: l'una, pel que penseu, i l'altra, per dormir, ja que vivia fora del Masnou i, a voltes, per la feina se li feia tard i no tenia transport.

I ara us preguntareu com captava les conquestes. Ben simplement passava pel mig de les fileres de telers, i deixant anar el braç, tocava on l'esquena perd el seu nom. Això ho repetia, i si aquella dona no es queixava, passava a la següent acció, que ja us podeu imaginar. Això sí, aquella dona, o bé tenia les millors feines i tractes o bé una prima.

SEGONA. A una altra empresa, el fet era el mateix, però l'escollida, si consentia, cobrava directament, en nòmina, o també una prima o un sou superior a les companyes que feien la mateixa feina de màquines que ella.

Això es va descobrir quan, en entrar un nou escriptor, o sigui un nou administratiu, al despatx, en fer la nòmina, va veure diferències de sou, tal com he dit, en treballadores que feien la mateixa tasca. Ho va preguntar, i el cap del despatx li va recomanar que seguís com ho havia trobat i no fes més preguntes.

Com veieu, en ambdós casos, el que s'ho passava bé era l'encarregat, i el que pagava a les amiguetes, l'amo de l'empresa.

TERCERA. En aquest cas, el que va sortir malparat fou l'encarregat. El cas va anar així: l'encarregat va fer la prova, no la del cotó, sinó la de la mà, però la

dona aquella ja li va respondre que es posés la mà a la butxaca.

La dona, en arribar a casa, ho explicà al marit, que, com és natural, es va empenyar molt, però uns dies després va tenir l'oportunitat de fer pagar a l'encarregat el que havia fet. Era barber, i aleshores aquests també anaven per les cases amb una caixa de fusta amb tots els estris de l'ofici (com les que hi ha ara, de ferro, per als lampistes). El va veure venir, i agafant fort la caixa, en passar pel seu costat, li va donar un fort cop al genoll. L'encarregat, empenyat, li va dir que vigilés amb el que duia a la mà, i el marit de la dona, li contestà que igual fes ell en passar pel mig dels telers.

QUARTA. Aquest cas fou prou escandalós, ja que va passar en ple carrer, i a sobre era el Camí Ral.

Una treballadora sortia de la feina, i l'esperava una altra dona, força enfurismada. S'hi acostà, i sense que la primera pogués reaccionar, li va agafar el vestit per l'escot i li arrabassà, deixant-la mig nua mentre li deia que volia veure allò que tant li agradava al seu marit. El que no sabem en aquest cas és qui era l'amant d'aquesta dona.

CINQUENA. En aquest cas, també del tèxtil, la cosa va anar un xic a l'inrevés, ja que era la dona, casada també, que, tot fent la seva feina, que era dur material amb un carret, d'una planta a l'altra, com que era un muntacàrregues, es posava, quan veia a l'encarregat que l'interessava, de forma que des de baix veiés cuixa, i quan s'apropava se la veia posar-se bé la bata, just per ensenyar pit. Allà ella si així obtenia premi.

El Masnou - actualment el carrer Sant Pere

El Masnou - vista parcial

SISENA. A una altra, aquesta no del tèxtil, també hi havia un torero d'aquestes, i això que semblava un sopes, però també provava sort entre el personal femení.

Una d'aquestes, junt amb l'encarregat, els trobaren, ben atrafegats, al magatzem. No sé si de resultes d'aquest cop, o d'un altre, en nasqué un vailet.

També passaven fets semblants en llocs que no eren fàbriques, com ara societats i altres, com el següent.

SETENA. Aquest cas va passar en una de les societats de la vila. Després d'una sessió de gala, una senyora que duia vestit llarg, se l'arremangà un xic per no trepitjar-lo i no caure escales avall, i no sabreu pas què li va caure de sota el vestit. Doncs ni més ni menys que un puny de camisa. En aquells temps les camises duïen els punys i el coll que es podien treure i rentar sols.

Com comprendreu, el puny no devia ser del marit, ja que aquest, a casa tenia via lliure. Devia ser d'un company de butaca.

VUITENA. L'Església tampoc s'escapava d'aquests afers. Un temps hi havia un capellà que, pel que veïen els escolans, tenia marro amb una feligresa.

Ja sabeu com d'espavilats són alguns escolans, i els que ens ocupen ho eren i molt, tant que un dia anaren a on vivia la dona en qüestió, a prop de la

parròquia, i li agafaren de la roba estesa que tenia a l'hort del davant de casa seva ni més ni menys que unes calces, i sense pensar-ho dos cops les penjaren al pom de la porta de la rectoria.

Jutjar fets que passaren anys enrere des de l'òptica actual, molt més permissiva, és difícil i no sempre es pot ser equànime, però sí que són demostratius que fins i tot en temps tan estrictes i censurats com del nacionalcatolicisme, alguns se n'escapolien. Això també és història.

I tal com deia una àvia molt espavilada: En tot temps les oques han tingut bec. ✱

El Masnou - actualment el passeig Roman Fabra

Fem poble

Ramon Ruiz Bruy

Reyes Martin, el compromís sostingut d'una infermera del Masnou amb un projecte de cooperació a Gàmbia

UNA INFERMERA DEL MASNOU A GÀMBIA

Arrelada al Masnou

Reyes Martin viu al Masnou des de fa gairebé quatre dècades. Hi va arribar amb el seu marit, Joan, quan van decidir deixar Badalona i canviar el pis per una casa. Volien canviar d'aire i trobar un entorn més tranquil.

Es van establir a la part baixa de la riera d'Alella, en una zona de torres antigues i ritme pausat. És aquí on van tenir les seves dues filles i on van acabar arrelant. La Reyes admet que és un barri amb menys serveis que el centre, però sempre s'hi ha sentit molt còmoda.

Ara, amb l'arribada d'una neta, la família entra en una nova etapa. Ho diu amb naturalitat, sense cap mena d'èpica: "fer d'àvia és una de les millors coses que m'han passat a la vida".

De la infermeria a Gàmbia

La seva trajectòria professional va estar marcada des del principi per una vocació de servei clara. Va estudiar infermeria, quan encara s'anomenava ATS, després de descartar medicina i entendre que el que realment li encaixava era el tracte directe amb els pacients.

El 2020, l'autor del reportatge va fer aquestes fotografies a Gàmbia

Va treballar sobretot en pediatria, primer a la Vall d'Hebron i després durant molts anys a l'atenció primària, a l'ABS del Gorg. Va esdevenir referent en vacunació i va desenvolupar una feina destacada amb adolescents. Abans que existís el programa Salut i Escola, ja havia impulsat consultes obertes dins l'entorn escolar, amb una idea molt clara: els joves necessiten accés immediat a l'atenció sanitària.

Durant anys, però, no s'havia plantejat mai la cooperació internacional. Havia treballat en entorns com Sant Roc i pensava que aquí també existeixen necessitats. El canvi arriba amb el primer contacte amb Gàmbia, quan descobreix una realitat que no havia imaginat.

Un viatge que ho canvia tot

L'origen és gairebé casual. L'any 2018, durant una sortida amb el seu marit, en un restaurant de Llagostera on van dinar, el matrimoni que el regentava els va parlar d'un viatge solidari. La Reyes es va engrescar i, el febrer del 2019, hi va anar sola, integrada en un grup de voluntaris.

Van participar en la posada en marxa d'una escola i en tasques bàsiques: pintar, adequar espais, ajudar en el que calgués. Era una manera directa d'entrar en contacte amb el país. L'impacte va ser immediat i profund, sobretot per la sensació d'utilitat. Aquella experiència, que no havia previst repetir, es va convertir en el punt de partida d'un vincle durador.

Del dol a la implicació

El viatge coincideix amb la mort recent de la seva mare. La Reyes explica que el dol el va acabar de fer allà: estar envoltada de persones amables i d'una vida menys accelerada la va ajudar a recol·locar moltes coses.

Amb el temps, aquella experiència puntual es va transformar en compromís. Avui procura viatjar-hi dues vegades l'any, tot i que amb estades més curtes que al principi, ara amb un paper més orientat a la gestió i seguiment dels projectes.

Il·lusions per Gàmbia

Aquest és, des del principi, un projecte col·lectiu. D'aquest recorregut en neix, el 2021, l'associació **Il·lusions per Gàmbia**, impulsada per un grup de voluntaris que es desvinculen del projecte inicial. Actualment, l'entitat es troba en procés de traslladar la seva seu al Masnou. A més de la Reyes, a la junta hi ha altres persones del Masnou com Lourdes Humet i Roser Cid Matalí, així com, provinents d'etapes anteriors, les gironines Maria Pla i Judith Jofre, i col·laboradores habituals com l'Eugènia Fermin i la Marcel·la Cid.

Amb el temps han teixit una xarxa de complicitats amb altres cooperants i ONG amb qui comparteixen projectes i experiències, procurant coordinar-se.

Amb tot, la mateixa Reyes insisteix que es tracta d'un projecte col·lectiu: al llarg dels anys hi ha hagut força gent que hi ha contribuït i ho continua fent d'una manera o altra, per tant, em demana que no posi més noms, perquè pensa que qualsevol llista seria necessàriament incompleta. L'entitat té una

estructura petita i flexible. No té socis amb quota fixa i es finança amb donacions i activitats puntuals.

Els projectes

El treball s'ha anat estructurant en tres àmbits: dones, escola i salut.

El primer va ser el suport a les dones agricultores. En aquesta zona, mentre els homes acostumen a dedicar-se a la pesca, són elles qui treballen la terra i sostenen la vida quotidiana. D'aquí va sorgir la construcció d'un pou amb plaques solars per facilitar l'accés a l'aigua per regar els horts.

En l'àmbit educatiu, col·laboren amb una escola amb dificultats de continuïtat. Han contribuït a millorar materials i, en moments crítics, a evitar-ne el tancament. També han ajudat a construir nous lavabos, i també hi van construir un pou que subministra aigua a l'escola i al veïnat.

El tercer àmbit és el sanitari, i aquí la trajectòria professional de Reyes pesa molt. Cada viatge serveix per portar material mèdic i medicaments bàsics. Manté un contacte estret amb professionals locals i amb una escola d'infermeria a Soma.

A més, fruit de la seva experiència en pediatria, continua portant material molt específic per a l'atenció

Mares joves esperant a la sortida de l'escola | foto RRB

pediàtrica —agulles adequades, material de cura i recursos bàsics—, especialment útil en un context en què no sempre hi ha eines adaptades als infants. Ho fa amb una barreja de prudència i expertesa: sap quins límits té, però també on pot ser útil.

Sanyang, el context

El projecte se situa a Sanyang, a Gàmbia. Reyes hi descriu una vida amb mancances materials evidents, però també amb forts vincles comunitaris.

Famílies extenses, suport mutu i una actitud vital positiva conviuen amb infraestructures limitades i problemes sanitaris importants, com la malària. El contrast és constant. No és casual que Gàmbia sigui coneguda com “el somriure d’Àfrica”. Segons diu, aquest somriure existeix.

El repte dels residus

El projecte més recent és **Sanyang Net**, centrat en la gestió dels residus. Neix d’una realitat visible: acumulació d’escombraries, plàstics i crema a cel obert. La iniciativa compta amb el suport del **Col·legi d’Infermeres i Infermers de Barcelona**, arran dels **Premis Flors Sirera**, i es desplegarà en funció dels recursos disponibles i del treball amb les autoritats locals.

Present i futur

Reyes Martin ho resumeix amb una idea senzilla: **rep més del que dona**. A Gàmbia torna a sentir-se útil, amb coneixements que tenen una aplicació directa. Ara vol consolidar el projecte des del Masnou i reforçar-ne els recursos. Fer-se visible aquí,

La Reyes, envoltada de nens, fidel a la seva vocació

buscar complicitats aquí i, si és possible, trobar-hi suport institucional. Sap que amb el temps els viatges s’escurçaran, però ella mentre pugui, continuarà. Sense grans discursos, amb constància. És així com entén la cooperació.

A Gàmbia, diu, torna a sentir-se útil. Aquí és una infermera jubilada; allà encara hi ha coses concretes que pot fer, coneixements que serveixen, mans que poden ajudar. Aquesta utilitat es converteix en retorn: li aporta benestar i una forma de felicitat serena.

I, tanmateix, per damunt de tot, hi ha una convicció: la cooperació, quan es fa des del contacte directe, la constància i la humilitat, no necessita grandiloqüència per tenir sentit. En el seu cas, pren la forma d’una infermera jubilada que va descobrir, en una platja de Gàmbia, que encara tenia molt a aportar. ✨

Imatges facilitades per Il·lusions per Gàmbia d’alguns dels seus projectes

LES CARMELLES

Encara que la Pasqua va ser el mes passat, recordem ara aquesta manifestació popular i musical característica d'aquell dia que es dóna, sobre tot a la que anomenem Catalunya Vella, és a dir als territoris on hi havia pagesos de remença -que no podien abandonar el mas sense permís del seu senyor- corresponents al bisbat de Girona, la meitat oriental del de Vic i del de Barcelona, segons el concepte que el jurista Pere Albert va crear al segle XIII. En contra, la Catalunya Nova estaria formada pels territoris del Principat conquerits per Ramon Berenguer IV el segle XII a l'oest i al sud de la conca del Llobregat, és a dir, els antics dominis sarraïns de Tortosa i Lleida. Segons el lloc, la cantada rep el nom de caramelles, camilleres, camalleres... paraula procedent del llatí (*calamellus*, diminutiu de *calamus*) i es refereix a un instrument de vent fet amb canya, una mena de flauta. Aquest hauria donat nom a la celebració que abans de la prereforma de la Setmana Santa el 1956 tenia lloc el mateix Dissabte de Glòria, acabats els dies penitencials anteriors.

Amb la reestructura litúrgica oficialitzada el 1965 pel Concili Vaticà II, va haver-se de canviar el dia, passant la cantada de caramelles al diumenge i al dilluns de Pasqua.

Hi ha notícia que ja al segle XVI hi havia el costum en el món rural de fer *serenates* a les persones a les que es volia homenatjar, ja fossin noies a les que es festejava, amos de les terres, amics... encara que no hi ha document fiable que confirmi que aquestes cantades tinguessin el mateix sentit que les caramelles. Per altra banda, en aquesta època, l'any començava per Pasqua i no el gener,

amb la qual cosa podria ser que també fos una manera de donar la benvinguda al nou any, hereva d'algun ritual agrícola ancestral.

Algunes referències situen l'inici del costum en els cants dels goigs de la Mare de Déu del Mont, santuari fundat el 871 per Carles el Calb a la subcomarca de l'Alta Garrotxa o Garrotxa empordanesa, procedents dels pastors de les terres pirinenques. Els primers cants eren de temàtica religiosa com els goigs de la Mare de Déu del Roser, encara que aviat s'hi van afegir aspectes profans com els goigs dels ous, de la botifarra, de les donzelles, etc. que en ocasions canviaven el nom de goigs pel de coples.

A Sant Julià de Vilatorrada, per exemple, se sap que es cantaven els goigs de Pasqua per masies i cases ja el 1590, tradició que ha arribat fins avui amb els caramellaires vestits de cerimònia -capa i barret copalta- i no l'habitual indumentària pagesa de camisa blanca, armilla, faixa i barretina., amb un petit brot d'alfàbrega a l'orella.

El primer indici que es té de la celebració a Barcelona data de 1766, segons un document municipal en el que s'amonesta al jovent per l'excés de fressa. Les primeres colles es van formar el 1864 però no es van generalitzar a la ciutat fins la dècada de 1870 a 1880, afavorides per la creació de les societats corals promogudes per Josep Anselm Clavé des de 1852.

El caramellaires, tots homes, abans ballaven també el ball pla o el de cascavells, però això s'ha perdut del tot. S'acompanyen de diversos instruments casolans com el buiro (carbassa vinera), la fullola (llauna abonyegada), el salteri (fustetes fent escala), teules, panderetes, etc. Duen una panera guarnida amb llaços i cintes al cap d'amunt d'un pal per recollir el que la gent de les finestres altes els vulgui donar, tradicionalment ous. *

Col·legi
d'Administradors de Finques
de Barcelona-Lleida

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou

93 555 10 60 • 93 555 17 61

fax 93 555 28 90 • www.finquespuig.net

info@finquespuig.net

Fontseré Pintors s.l.
657 889 214

el cullerot

Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVI FRUIT DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura

des de 1964

Vedella • Xai

- Porc • Pollastre
- Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

**Construcció
i manteniment
de jardins**

**Jardineria
Eloy Borrallo**

649 700 551

EL REBOST DEL SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
Passcig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 95178 22 97

[f](#) [i](#) [t](#) [@elrebot 7devi](#)

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebot dels Sentits

ALBERGÍNIES FARCIDES

La cuina de l'Antonia

El cullerot

Ingredients

- 3 albergínies no gaire grans
- 400 g carn picada mescla
- 1 ceba
- 1 pebrot verd
- 100 g tomàquet ratllat fregit

Salsa beixamel

- 500 ml llet, 50 g farina, 50 g mantega
- Nou moscada picada
- Formatge ratllat per a cobrir i gratinar, al gust
- Sal i pebre
- Oli d'oliva, un raig per a rostir les albergínies i un altre pel farcit

Preparació

1. Comencem obrint les albergínies per la meitat i traçant un enreixat amb un ganivet esmolat. Agreguem una mica de sal i una miqueta d'oli d'oliva verge i les enfornem durant 30 minuts a 180° C. També les podem fer en el microones posant-ho a màxima potència durant 15 minuts.
2. Una vegada rostides, traiem la seva polpa amb una cullera, procurant deixar intacta la pell.
3. En una paella fregim la ceba i el pebrot verd ben picadet i afegim la carn picada. Quan canviï de color incorporem el tomàquet, la polpa de l'albergínia, també molt picats i barregem bé.
4. Utilitzem la barreja per farcir les albergínies.
5. Les col·loquem sobre una font d'enfornar, cobrim cada albergínia amb dues cullerades de salsa beixamel i repartim per damunt el formatge ratllat.

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

AUDENTIA

Celler Murviedro **Zona:** D. O. Utiel-Requena

Varietats 100% Syrah

Graduació 12,5% Vol. **Preu** 8,95 €

Per la recepta albergínia farcida, que sol ser un plat lleugerament especiat i cremós, us vull sorprendre amb una Denominació d'Origen bastant desconeguda en el nostre territori. Us proposo l'Audentia Syrah 100%, un vi d'Utiel-Requena situat a Valencia.

Trobarem aromes de gran intensitat a mores, groselles i prunes, o com es sol dir, de fruits negres, per poder ser més generic. Amb un atac en boca golós amb notes especiades a pebre negre, que ens acompanya sumant matisos a la carn picada i especiada, amb un pas per boca lleuger i refrescant, ja que estem parlant d'una graduació bastant baixa per ser un negre, només 12,5°. Amb un final que ens neteja la boca i és molt curt. Amb una càrrega alcohòlica molt ben integrada i una lleugera acidesa, com ha de ser un bon vi jove.

De ben segur que aquest maridatge no us deixarà indiferents i tindreu l'oportunitat d'endinsar-vos en els vins d'aquest territori. De ben segur que en voldreu més.

Salut i CAVA! ✨

CARTA PÒSTUMA A ÀLEX SUSANNA

Benvolgut Àlex,
Inspiració d'escriptors, pintors i poetes, referència d'artistes diversos, t'han dedicat records emocionals amb els aforaments a vessar, com el del passat 26 d'octubre, a l'Aula Magna de l'Escola Municipal de Música Victòria dels Àngels de Sant Cugat, que et va preparar l'escriptor, poeta i amic Jordi Llavina. Les seves/teves paraules, amb l'acompanyament d'un violoncel, ens van emocionar per la grandesa de la teva persona.

Al Cercle Sant Lluc de Barcelona, el 16 d'abril d'enguany, també a càrrec de Jordi Llavina, juntament amb el teu fill Biel, ens van tornar a colpir les teves inquietuds i paraules; un altre homenatge

emotiu. Vam sentir pena, alegria, emoció i ràbia per la desaparició de l'home jove, ple d'energia.

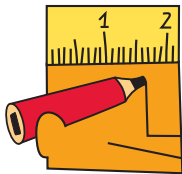
Que de trist és tot allò que llegeixo: projectes de vida que semblaven possibles, idees que han quedat en el tinter, esperances esvaïdes..., com t'alegrava l'arrencada d'una nova galeria d'art, i et disgustaves quan la tancaven, o ens explicaves els plans per publicar el darrer llibre, o descrivies la felicitat d'una excursió al Montseny. Quins records! Quines històries ens has deixat! La ploma i el llapis, conxorxats, ens han deixat empremtats els sentiments, traspasant el moll de l'os mitjançant un full de paper, com tu ho sabies fer. I, saps, res marxa ni res es queda, tanmateix, la pell ens resta impregnada de sospirs, de derrotes, d'il·lusions, de vivències... Per tot això, avui em reconforta aquella frase: "un no marxa si no el perdem en la memòria".

I no t'amoinis, perquè el món és molt canviant, i si no és aquest any, serà el que ve, que hauran obert aquella sala d'art, un teatre o un nou cinema, i un altre i un altre..., o tal vegada hi posaran un supermercat... Tant se val, el món és una roda on tot va i ve; les modes, les necessitats, les sensacions, i, fins i tot, els poemes, escrits per altres mans deleroses de transmetre sentiments. I el que avui no ens interessa, demà es farà imprescindible, aquesta lletania l'estic aprenent dia a dia. Fer-se gran té això, entendre que tot és efímer, i que, com tot, tornarem a ser-hi, i la música continuarà sonant, perquè, ben pensat, vols dir que aquesta no és només l'única cosa eterna?

Gràcies, Àlex.

Joana

el Masnou, maig de 2026 ✨

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168
femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

VIVÉ | MESLLOC

LLIGONA CAYETANO FINQUES

La teva immobiliària
del Maresme

T. 93 555 69 03
www.vivemeslloc.com

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

RESPOSTA A L'ESCRIT SOBRE EL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC INDUSTRIAL DEL MASNOU

Des d'aquestes pàgines del butlletí de Gent del Masnou voldria donar resposta a l'article d'en Josep Pérez Mellado, amb l'objectiu de contribuir al debat públic sobre el patrimoni del nostre municipi, que compartim molts veïns i veïnes. Primer de tot, voldria deixar clar que comparteixo amb ell la seva preocupació pel patrimoni arquitectònic, especialment l'industrial. Massa patrimoni s'ha malmès durant molts anys, i compar-

teixo el que diu de l'antic Escorxador, que es va decidir substituir per un edifici d'alta complexitat, malmetent un edifici històric on també s'hauria pogut ubicar el mercat municipal.

Discrepo de la valoració que fa de la Fabriqueta, un edifici que no està en estat ruïnós i que ha estat declarat Bé Cultural d'Interès Local, on aviat s'iniciarà la seva rehabilitació amb un projecte cultural en què també es preservarà la memòria de totes les dones del Masnou que van treballar en el tèxtil.

I, respecte a Can Xala, comparteixo parcialment el que s'hi diu. Tots els projectes que hi ha hagut

fins ara es basaven en l'eliminació del patrimoni industrial. Però sí que l'actual Govern municipal té el propòsit de mantenir-ne una part com a equipament públic. Cal, però, tenir en compte tots els interessos per trobar una solució que eviti una nova judicialització que torni a eternitzar el problema uns anys més. El Govern ha posat fil a l'agulla per a la rehabilitació d'una part important del nostre patrimoni, amb la voluntat de preservar-lo sense renunciar a la seva memòria.

*Jaume Oliveras i Maristany
Alcalde del Masnou*

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com

tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -

c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

Activitats

La Coral Xabec voldria comptar amb tu!

Assagem tots els dimarts de 21 a 23 h.

Passa't a les 21 h i t'informarem.

**c/ Doctor J. Agell, 5, baixos,
edifici La Calàndria.**

**Montserrat Planas tel. 676 763 561
o a Manel Pérez tel. 679 999 509**

LA MEDITERRÀNIA, UN ESCLAT

EXPOSICIÓ I ACTIVITATS AL VOLTANT DE LA NOSTRA MAR

PROGRAMA

EXPOSICIÓ *SOM DE MAR*

Inauguració: divendres 8 de maig, a les 19 h
Del 8 al 31 de maig / Sala d'exposicions
Obra pictòrica de Sergi González i escultures de Miquel Àngel Anadon
Durant l'acte d'inauguració tindrà lloc la performance *-1.000 metres: el pes del silenci*, a càrrec d'**Anna Martí** i **Júlia Torres**, a la sala auditori.
El diumenge 24 de maig, a les 12 h podreu assistir a una visita guiada pels mateixos artistes i que serà acompanyada de la lectura de poemes inspirats en el mar del Masnou, a càrrec del seu autor **Vicenç Llorca**.

DOMUS MARE

Diumenge 10 i dissabte 30 de maig / 19 h / Sala auditori
Peça teatral escrita i interpretada per la jove companyia La Delirika
Una reflexió sobre el poder guaridor de la mar i, alhora, la seva capacitat per remoure i retornar-nos al lloc inicial, un viatge íntim entre la contenció i el crit, entre la submissió i el desig de ser lliure.

MAREMAR MIRA AL MAR

Divendres 15 de maig / 20.15 h / Sala auditori
Projecte educatiu "Àrees Marines Educatives" de l'Institut Maremar amb l'Institut de Ciències del Mar - CSIC (ICM-CSIC)
Xerrada i mostra del projecte a càrrec d'alumnat de Maremar i de la seva coordinadora **Bea Gómez** amb la participació de **Carine Simon** de l'ICM.

Hem definit com una exposició expandida el conjunt d'activitats que, al voltant de la Mediterrània, tindran lloc a la Fundació la Calàndria durant aquest mes de maig. Art, ciència i educació, cultura gastronòmica... Tot plegat, per reflexionar sobre aquest medi tan proper i alhora, encara massa desconegut.

ELS BOSCOS SUBMARINS. EL CAS DEL PORT DEL MASNOU

Dijous 21 de maig / 19 h / Sala auditori
Xerrada sobre els boscos submarins, què són i quines amenaces afronten. El cas del port del Masnou com a exemple de restauració dels ports mediterranis
Explicació del projecte de l'escull artificial instal·lat al Port del Masnou en col·laboració amb l'Institut de Ciències del Mar - CSIC (ICM-CSIC), a càrrec de **Sandra Ramírez-Calero** (ICM-CSIC) i **Jorge Bonal** (Port del Masnou).

LA MEDITERRÀNIA, ESPAI DE SABORS I DE CUINA

Dimarts 26 de maig / 18.30 h / Sala auditori
Conversa entre els cuiners Ada Parellada i Xavier Orfila. Diàleg sobre identitat, territori i memòria.